

Aantekeningen van een vieze oude man

Van Charles Bukowski verschenen bij uitgeverij Lebowski ook

Pulp

Postkantoor

Vrouwen

Fuck Machine & en andere verhalen van alledaagse waanzin

Kind onder kannibalen

De laatste nacht van de aarde (poëzie)

Factotum

Charles Bukowski

*Aantekeningen van
een vieze oude man*

VERTAALD UIT HET AMERIKAANS
DOOR SUSAN JANSSEN

MET EEN VOORWOORD VAN JAAP BOOTS

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Oorspronkelijke titel: *Notes of a Dirty Old Man*

Oorspronkelijk uitgegeven door: City Lights Books, 1973

© Charles Bukowski, 1969

© Vertaling uit het Amerikaans: Susan Janssen, 1992

(geheel herzien 2014)

© Voorwoord: Jaap Boots, 2014

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Dog and Pony

Auteursfoto: Mark Hanauer

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2201 0

ISBN 978 90 488 2202 7 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

AANTEKENING BIJ AANTEKENINGEN
VAN EEN VIEZE OUDE MAN

Jaap Boots

In *Aantekeningen van een vieze oude man* is een flink aantal columns verzameld die Charles Bukowski eind jaren zestig schreef voor Californische underground hippiebladen als *Open City* en *L.A. Free Press*. Hij ontwikkelde zijn schrijverschap mede door het week in week uit typen van deze bizarre verhalen.

‘Er was niet die verkramptheid of dat voorzichtige gebeitel met een bot mes die vereist zijn om iets voor *The Atlantic Monthly* te schrijven. En ik had ook niet het gevoel dat ik gewoon een vlak, slordig stukje journalistiek hoefde uit te poepen,’ schreef Bukowski zelf in zijn voorwoord. ‘Er was geen enkele druk, leek het. Gewoon bij het raam zitten, het bierblikje naar m’n mond brengen en het laten komen.’

Deze spontane aantekeningen vormden mijn eerste kennismaking met het werk van ‘Buk’. Dit speelde rond 1980. In Amsterdam leek het altijd te regenen, en anders was het mistig. Uit kraakpannen hingen opstandige vlaggen. De ME rukte met grote regelmaat uit. Ik kende zo goed als niemand in mijn nieuwe thuisstad en de studentes op het Instituut voor Neerlandistiek waren even mooi als onbereikbaar. Ik liep daar maar de Raskolnikov uit te hangen in mijn lange oude regenjas, maar was te laf om ook maar een muis te vermoorden. Gelukkig trok ik op een avond bij mijn nieuwe hippievrienden B. en M. een boek uit de kast omdat er DIRTY OLD MAN op de rug stond.

Het boek was dun en handzaam. Op het voorplat stond een

zwart-witfoto van de schrijver. Zijn huid was net een maanland-
schap, zijn baard vlassig, zijn haar vies en vet. Bukowski keek
niet in de lens maar naar de sigaret die hij opstak. Om zijn mond
speelde een snode glimlach. ‘Ja ja, kijk maar. Interesseert me toch
geen moer,’ leek de vieze oude man te denken.

Ik sloeg het boek open. HOOFDLETTERS, uitroeptekens!
en *cursieven* sprongen me tegemoet. SHITS. DRINKS! UGLY.
BOOOO! *must*. DEAD. SHAME. *whatever*. FARTED. OH JESUS
DON’T STOP. DA. DA. DA.

Ik las de achterflap. De slotzin luidde: ‘He is cursed with a de-
mented power. Read him and vote.’

Ik leende *Notes of a Dirty Old Man* (zoals de oorspronkelijke titel
luidt) en mijn leven was nooit meer hetzelfde. Niet omdat het
het beste boek van Bukowski is. Dat is het namelijk niet. Maar
hier kwam ik voor het eerst in aanraking met een schrijver die
zijn gedachten, gevoelens, fantasieën en frustraties ongegeneerd
en ongecensureerd, in volle ongepolijste hevigheid op het papier
leek te kwakken.

Dat was een verademing na alle er-valt-hier-geen-mus-van-het-
dak-zonder-dat-er-een-reden-voor-is-Nederlandse-literatuur
die ik voor mijn studie moest ‘analyseren’ dan wel ‘close-readen’.

Merkwaardige, meanderende stukken zijn het, over autoritjes
met speedfreak Neal Cassady, zelfmoordpogingen, saaie baantjes,
drinkgelagen, schietpartijen en een hoer van 150 kilo. Bukowski
spaart de wereld en zijn bewoners niet, en zichzelf nog minder.
We zijn allemaal sukkel. In werk, liefde en leven. Alles wat we on-
dernemen zal mislukken. We zijn gedoemd. Voor de eeuwigheid
maakt het geen verschil, we zitten als mensheid toch al lager dan
walvisstront.

Het luchtte mij destijds enorm op dat te lezen, in plaats van de
verantwoorde en van voetnoten voorziene readers die docenten

in ribfluwelen broeken liepen uit te delen. Bukowski's misantropie sloot naadloos aan bij mijn gefrustreerde gemoedstoestand en de toestand in de wereld.

De korte en uitgebeende stijl waar Bukowski later furore mee maakte is in *Aantekeningen...* nog niet ten volle aanwezig. De gevoeligheid die hij tentoon kan spreiden in zijn gedichten is zo goed als non-existent. De eindes zijn soms zwak. Je leest een auteur die zoekende is, niet in onderwerpkeuze, maar in stijl en toon. Maar in elk verhaal zie je al glimpen van het latere genie opdoemen. Verblindende glimpen.

VOORWOORD

In 1967 begon John Bryan in Los Angeles zijn undergroundkrant *Open City** in de voorkamer van een klein, twee verdiepingen tellend huurhuis. Vandaar verhuisde de krant naar een flat, en daarna naar een kantoor in de zakenwijk rond Melrose Avenue. Maar er hangt een donkere wolk. En niet zo'n kleintje ook. De oplage gaat wel steeds omhoog maar er komen niet genoeg advertenties binnen. In een ander, beter deel van de stad huist de L.A. *Free Press*, die zo langzamerhand gevestigd is geworden en alle advertenties binnenhaalt. Bryan schiep zijn eigen vijand door eerst voor de L.A. *Free Press*, te werken en hun oplage van 16 000 tot meer dan het drievoudige daarvan op te voeren. Dat is zoiets als het staatsleger op poten helpen zetten en je dan bij de revolutionairen aansluiten. Natuurlijk is het niet eenvoudig een strijd van *Open City* versus de *Free Press*. Als je *Open City* hebt gelezen, dan weet je dat het om veel meer gaat. *Open City* neemt het op tegen de grote jongens, de grootste jongens, en er komen er NU een stelletje grote de straat afzetten, en het zijn echt gemene grote klootzakken op de koop toe. Er is meer lol aan en het is gevaarlijker om voor *Open City* te werken, misschien wel het levendigste blaadje in de v.s. Maar met lol en gevaar krijg je nou niet bepaald margarine op je geroosterde boterham of voer voor de kat. Dus eet je gewoon geen brood meer en ten slotte de kat op.

Bryan is een soort van maffe idealist en romanticus. Hij nam zijn ontslag of werd ontslagen bij de *Herald-Examiner*, of hij stapte op én hij werd eruit geknikkerd – er was toen een hoop gedon-

* Zie ook het verhaal 'Geboorte, leven en dood van een undergroundkrant' in *Fuck Machine & andere verhalen van alledaagse waanzin*.

der – omdat hij er bezwaar tegen maakte dat ze de lul en de ballen van het Christuskind hadden weggeretoucheerd. Dit op de cover van hun kleurenbijlage voor het kerstnummer. ‘En het is niet eens mijn God maar de hunne,’ zei hij tegen me.

Deze vreemde idealist en romanticus riep dus *Open City* in het leven. ‘Wat zou je ervan zeggen om een wekelijkse column voor ons te maken?’ vroeg hij me losweg, terwijl hij in z’n rode baard krabde. Goed, ik dacht aan andere columns en andere columnisten en het leek me eigenlijk ontzaglijk saai, weet je. Maar ik ging aan de slag en begon, niet met een column, maar met een recensie van A.E. Hotchners biografie *Papa Hemingway*. Toen op een dag, net terug van de renbaan, ging ik zitten, schreef de kop AANTEKENINGEN VAN EEN VIEZE OUDE MAN, trok een blik bier open, en het schrijven ging vanzelf. Er was niet die verkramptheid of dat voorzichtige gebeitel met een bot mes die vereist zijn om iets voor *The Atlantic Monthly* te schrijven. En ik had ook niet het gevoel dat ik gewoon een vlak, slordig stukje journalistiek hoefde uit te poepen. Er was geen enkele druk, leek het. Gewoon bij het raam zitten, het bierblikje naar m’n mond brengen en het laten komen. Wat maar boven wilde komen, kwam boven. En met Bryan had ik nooit problemen. In het begin overhandigde ik hem de kopij en dan keek hij die even vluchtig door en zei: ‘Oké, het komt erin.’ Na een tijdje gaf ik hem de kopij en dan legde hij die zonder die te lezen in een bakje en zei: ‘Het komt erin. Alles goed verder?’ Nu zegt hij niet eens meer: ‘Het komt erin.’ Ik geef hem de kopij en daarmee uit. Het is bevorderlijk voor het schrijven geweest. Denk zelf maar ’s in: absolute vrijheid om te schrijven waar je maar zin in hebt. Het was leuk om te doen, en soms ook bloedserius; maar naarmate de weken verstreken, kreeg ik vooral het gevoel dat wat ik schreef steeds beter werd.

Wat snelheid en actie betreft, legt poëzie het dubbel en dwars af tegen de column. Wanneer een tijdschrift een gedicht van je accepteert, zit ’t er dik in dat het pas 2 tot 5 jaar later wordt gepubli-

ceerd, plus dat je 50% kans hebt dat het nooit zal verschijnen, of dat regels eruit later zullen verschijnen, woord voor woord, in het werk van een of andere beroemde dichter, en dan weet je dat de wereld niet veel voorstelt. Natuurlijk heeft poëzie daar geen schuld aan; het is alleen dat er zoveel klootzakken zijn die het proberen te schrijven en gedrukt te krijgen. Maar met AANTEKENINGEN was het op een vrijdag, zaterdag of zondag achter de typemachine kruipen met een biertje en dan was op woensdag je stuk over de hele stad verspreid. Ik krijg brieven van mensen die nog nooit poëzie hebben gelezen, de mijne of wiens poëzie dan ook. Er komen lui bij mij aan de deur – te veel mensen eigenlijk – om me te vertellen dat AANTEKENINGEN VAN EEN VIEZE OUDE MAN hun echt iets doet. Een zwerver komt langs met een zigeuner en z'n vrouw en we lullen en zuipen de halve nacht. Een telefoniste voor interlokale gesprekken uit Newburgh, New York, stuurt me geld. Ze wil dat ik ophou met bier drinken en dat ik goed eet. Een halve gare die zichzelf 'koning Arthur' noemt en op Vine Street in Hollywood woont, stuurt een brief waarin hij zegt dat hij me wil helpen met het schrijven van m'n column. Een dokter klopt aan: 'Ik heb uw column gelezen en ik geloof dat ik u kan helpen. Ik was vroeger psychiater.' Ik stuur hem weg.

Dit boek is een selectie uit ongeveer veertien maanden aan columns. Ik hoop dat jullie er wat aan hebben. Als je me geld wilt sturen, oké. Of als je me wilt haten is dat ook oké. Wanneer ik dorpsmid was, zou je me niet op m'n pik trappen. Maar ik ben alleen maar een ouwe gozer met wat vieze verhalen. Die voor een blad schrijft dat, net als ik, misschien morgen de geest geeft.

Het is heel raar, allemaal. Denk je 's in, als ze de lul en de ballen van het Christuskind niet hadden weggeretoucheerd dan zou je dit nu niet lezen. Dus wees blij.

Charles Bukowski,
1969

Een of andere hufter had de poen achtergehouden, iedereen be-
weerde geen cent meer te hebben, het kaartspel was afgelopen,
en ik zat daar met m'n vriend Elf. Als kind was Elf behoorlijk
verknipt geweest, en helemaal verschrompeld, jarenlang lag hij in
bed in rubberballetjes te knijpen en idiote oefeningen te doen, en
toen hij op een dag z'n nest uit kwam, was hij even breed als hij
lang was, een gespierde grijslachende bruoit die schrijver wilde
worden maar wat hij schreef leek te veel op Thomas Wolfe en,
afgezien van Theodore Dreiser, was Wolfe de slechtste schrijver
die Amerika ooit heeft voortgebracht, en ik gaf Elf een lel op z'n
slaap en de fles viel van tafel (hij had iets gezegd waar ik het niet
mee eens was) en terwijl Elf overeind krabbelde, pakte ik de fles,
goeie whisky, en ik gaf hem een dreun half op z'n kaak en gedeel-
telijk op z'n hals daaronder en hij ging weer tegen de vlakke, en ik
voelde me lekker op dreef, ik las Dostojevski en luisterde in het
donker naar Mahler, en ik had tijd om even een slok uit de fles
te nemen, 'm neer te zetten, een rechtse te veinzen en hem net
onder de gordel op een linkse te trakteren en hij donderde tegen
de toilettafel, de spiegel brak, het klonk net als in een film, en viel
flitsend aan diggelen en toen gaf Elf me een klap hoog op m'n
voorhoofd en ik viel achterover op een stoel en het ding klapte in
elkaar alsof ie van stro was, goedkope rommel, en toen zat ik er
tot over m'n oren in – ik had kleine handen en was niet echt op
knokken uit en ik had 'm niet uit de weg geruimd – en hij kwam
op me af als een of andere waanzinnige waardeloze wraakzuch-
tige figuur, en voor elke drie klappen gaf ik hem er één, niet erg
fikse, maar hij wist van geen ophouden en om me heen ging het

meubilair aan barrels, een hels kabaal en ik bleef maar hopen dat iemand er een eind aan zou komen maken – de hospita, de politie, God, wie dan ook, maar het ging maar door en door en door, en toen werd alles donker.

Toen ik weer bijkwam, was de zon op en lag ik onder het bed. Ik kroop eronder vandaan en merkte dat ik overeind kon komen. Grote snee onder m'n kin. Kapotgeschaafde knokkels. Ik had ergere katers gehad. En er waren wel ergere plekken om in wakker te worden. Zoals de bajes bijvoorbeeld. Ik keek om me heen. Het was geen droom geweest. Alles was kapot, smerig, gemorst, aan diggelen – lampen, stoelen, toilettafel, bed, asbakken – een mate-loze smeerboel, alles was onzinnig, lelijk, verloren. Ik dronk wat water en liep naar de kast. Ze lagen er nog: de briefjes van vijf, tien en twintig, het geld dat ik elke keer wanneer ik tijdens het kaarten was gaan pissen gauw in de kast had gesmeten, en ik herinnerde me dat ik de knokpartij om het GELD was begonnen. Ik raapte de flappen bij elkaar, stopte ze in m'n portefeuille, zette m'n kartonnen koffer op het scheefhangende bed en begon de paar vodden die ik had in te pakken: werkhemden, afgetrapte schoenen met gaten in de zolen, vieze harde sokken, vodden van broeken met pijpen die wilden lachen, een kort verhaal over hoe ik eens schaamluizen opliep in de opera van San Francisco, en een gehavend exemplaar van een Thrifty Drugstore woordenboek: 'Palin-genese – het tijdens de embryonale ontwikkeling optreden van kenmerken die volkomen gelijk zijn aan die van een vroeger in de evolutie voorgekomen vorm'.

De wekker deed het nog, de ouwe wekker, god zegene 't ding, hoe vaak had ik er niet om half 8 's morgens met een kater naar gekeken en dat baantje kan de ziekte krijgen gezegd? DAT BAANTJE KAN DE ZIEKTE KRIJGEN! Goed, het was 4 uur 's middags volgens de wekker en ik wilde hem net in m'n koffer stoppen toen er (ja, waarom ook niet) op mijn deur werd geklopt.

JA?

MENEER BUKOWSKI?

JA? JA?

IK WIL ERIN OM SCHONE LAKENS OP HET BED TE DOEN. NEE, VANDAAG NIET. IK BEN VANDAAG ZIEK.

O, NOU, DA'S JAMMER. MAAR LAAT ME NOU EVEN BINNEN OM DE LAKENS TE VERSCHONEN. EN DAN GA IK MET-EEN WEER WEG.

NEE, NEE, IK BEN TE ZIEK, IK BEN GEWOON TE ZIEK, IK WIL NIET DAT U ME ZO ZIET.

Dit ging maar door. Zij wilde de lakens verschonen. Ik zei, nee. Zij zei, ik wil de lakens verschonen. En zo maar door. Die hospita. Wat een lijf. Eén en al lijf. Alles aan d'r schreeuwde LIJF LIJF LIJF. Ik was daar pas 2 weken. Er was beneden een bar. Als er lui bij me langskwamen en ik niet thuis was, zei ze gewoon: 'Hij is beneden in de bar, hij is altijd beneden in de bar.' En die lui zeiden dan: 'Godschristus man, wie is die HOSPITA van jou?'

Ze was een grote blanke vrouw en ze viel op Filippino's. Die Filippino's haalden trucjes uit, man, dingen die geen blanke gozer ooit in z'n hoofd zou halen, zelfs ik niet. Ze zijn nu verdwenen, die Flips met hun diep-in-de-ogen-gezette flaphoeden in de stijl van George Raft en hun colbertjasjes met schoudevullingen; vroeger waren ze de trendsetters, deze stilettoboys; leren hakken, vette kwade tronies – wat is er van jullie geworden?

Maar goed, er was niks te zuipen en urenlang zat ik daar behoorlijk van de kook te raken; zenuwachtig en rillerig was ik, goddomme, alle kloten nog aan toe, daar zat ik dan met 450 gemakkelijk verkregen dollars en ik kon niet eens een biertje van de tap kopen. Ik wachtte op de duisternis. De duisternis, niet de dood. Ik wilde eruit, het nog een keer proberen. Ten slotte raapte ik m'n lef bijeen. Ik deed de deur op een kier open, met de ketting er nog op, en daar stond er een, een kleine Filippino-aap met een hamer. Ik deed de deur verder open, hij hief de hamer omhoog en grijnsde. Terwijl ik de deur weer dichtdeed, nam hij een spij-

ker uit z'n mond en deed alsof hij die in het tapijt beukte dat de trap bedekte die naar de begane grond en de enige uitgang leidde. Ik weet niet hoe lang dit doorging. Het was telkens dezelfde act. Elke keer wanneer ik de deur opendeed, hief hij de hamer omhoog en grijnsde. Klote aap! Hij bleef maar op de bovenste tree staan. Ik begon horendol te worden. Ik zweette en stonk; kleine draaikolkende en rondtollende cirkels licht flitsten in m'n kop. Ik had echt het gevoel dat ik een kronkel in m'n hersens had. Ik liep naar het bed en tilde de koffer op. Hij was niet zwaar. Vodden. Toen pakte ik de typemachine. Een draagbaar metalen geval, ooit van de vrouw van een vroegere vriend geleend en nooit teruggebracht. Het ding voelde goed en degelijk, grijs, plat, zwaar, link, banaal. Mijn ogen rolden naar m'n achterhoofd, de ketting was van de deur af en met de koffer in de ene hand en de gestolen typemachine in de andere stormde ik het machinegeweervuur, de rouwende zonsopgang, cornflakesknispers, het einde van alles tegemoet.

HÉ, WAAR NAARTOE JIJ?

De kleine aap begon overeind te komen, hij hief de hamer omhoog, en dat was voor mij genoeg – de flits van elektrisch licht op de hamer – ik had de koffer in m'n linkerhand, de draagbare metalen typemachine in de rechter, hij stond perfect opgesteld, ergens ter hoogte van mijn knieën, en ik zwaaide met precisie en enige woede, ik raakte hem met de vlakke, zware, harde kant, volop, langs de zijkant van zijn hoofd, zijn schedel, zijn slaap, zijn wezen.

Er was bijna een schok van licht alsof alles krijste, toen was het stil. Plotseling stond ik buiten, op het trottoir, al die treden af zonder dat ik 't beseft had. Wat een mazzel, er kwam net een taxi langs.

TAXI!

Ik erin. NAAR HET STATION.

Het zacht zoevende geluid van de banden in de ochtendlucht deed me goed.

NEE, WACHT 'S, zei ik. GA MAAR NAAR HET BUSSTATION.

WAT HEB JE, MAN? vroeg de taxichauffeur.

IK HEB NET M'N VADER VERMOORD.

JE VADER VERMOORD?

OOIT VAN JEZUS CHRISTUS GEHOORD?

TUURLIJK.

OKÉ, NAAR 'T BUSSTATION DAN.

Ik zat een uur lang in het busstation op de bus naar New Orleans te wachten en vroeg me af of ik die gozer had vermoord. Ik stapte uiteindelijk in de bus en klemde de typemachine stevig vast in het bagagerek boven m'n zitplaats, omdat ik niet wilde dat het ding op m'n kop zou vallen. Het was een lange rit met veel drank waarbij ik aanpapte met een roodharige meid uit Fort Worth. Ik stapte ook uit in Fort Worth, maar ze woonde bij haar moeder zodat ik onderdak moest zoeken, en per vergissing nam ik een kamer in een bordeel. Schreeuwende vrouwen de godganse nacht. 'Hé, je gaat DAT ding niet in MIJ steken hoor, nog voor geen GOUD!' Wc's die continu doorgetrokken werden, deuren die open- en dichtgingen.

Ze was een lief onschuldig ding, die roodharige meid, of ze rekende erop een betere kerel aan de haak te kunnen slaan. Maar goed, ik verliet Fort Worth zonder dat ik in haar slipje had kunnen graaien en kwam ten slotte in New Orleans aan.

Maar Elf. Weet je nog? Die knaap met wie ik op m'n kamer gevochten had. Nou, hij kwam tijdens de oorlog om het leven, door machinegeweervuur. Ik heb gehoord dat hij nog een lange tijd, 3 of 4 weken of zo, in bed heeft gelegen voor hij de pijp uitging. Het gekke was dat hij me verteld had, nee, dat hij me *gevraagd* had: 'Stel dat de een of andere stomme hufter met een machinegeweer me onder vuur neemt en me doormidden maait?'

'Dan is dat je eigen schuld.'

'Nou, jij zult zeker niet door een kolere machinegeweer neergeknald worden.'

‘Daar kun je donder op zeggen dat dat niet zal gebeuren, tenzij ’t er eentje van Uncle Sam is.’

‘Lazer op met die ongein! Ik weet dat je van je land houdt. Ik kan ’t in je ogen zien! Liefde, ware liefde!’

Dat was de eerste keer dat ik ’m een oplawaai verkocht.

De rest van het verhaal ken je al.

Eenmaal in New Orleans zorgde ik ervoor dat ik niet in een hoerrenkast terecht kwam, ook al zag de hele stad er zo uit.

2

We zaten in het kantoortje nadat we weer ’s een honkbalwedstrijd met 7-1 hadden verloren. De helft van het seizoen zat er al op en we waren tot onder aan de ranglijst gekelderd, we zouden 25 wedstrijden moeten winnen om bovenaan te komen, en ik wist dat het m’n laatste seizoen als manager van de Blues was. Onze beste slagman had een slaggemiddelde van 0.234 en onze beste homerun-man had er pas 6 gescoord. Onze beste werper stond op een rungemiddelde van 3.95, wat betekende dat hij zo’n 4 runs per inning uit z’n vingers had laten glijpen. De ouwe Henderson haalde de fles whisky uit z’n bureaulade, goot zijn deel achter z’n kiezen en schoof de fles naar mij toe.

‘Tot overmaat van ramp,’ zei Henderson, ‘heb ik een week of 2 geleden ook nog ’s platjes opgelopen.’

‘Jezus, wat rottig, baas.’

‘Dat je me “baas” noemt, zal er binnenkort niet meer bij zijn.’

‘Ik weet ’t. Maar geen honkbalmanager ter wereld kan deze flapdrollen van die laatste plaats omhooghalen,’ zei ik en goot een sloot whisky in m’n keelgat.

‘En wat nog erger is,’ zei Henderson, ‘ik geloof dat ik die platjes van mijn vrouw heb.’

Ik wist niet of ik nou moest lachen of niet, dus hield ik me maar gedeisd.

Toen werd er heel zachtjes op de deur geklopt. Hij zwaaide open en daar stond een mafkees met papieren vleugels op z'n rug.

Het was een joch van een jaar of 18. 'Ik ben gekomen om jullie club uit de puree te helpen,' zei het joch.

Hij had van die grote papieren vleugels aan zijn rug vastgelijmd of vastgebonden. En er waren gaten in z'n kleren geknipt. Een echte mafketel.

'Hoor 's,' zei Henderson, 'wil je alsjeblijft onmiddellijk opdonderen! We hebben op 't ogenblik al genoeg gekkigheid op het veld, terwijl we gewoon normaal spelen. Ze hebben ons vandaag vierkant van 't veld gelachen. Nou, donder op en vlug 'n beetje!'

Het joch greep naar de whisky, nam een stevige slok, zette de fles neer en zei: 'Meneer Henderson, met mijn komst zijn uw gebeden verhoord.'

'Snotaap,' zei Henderson, 'je bent te jong om dat spul te drinken.'

'Ik ben ouder dan ik eruitzie,' zei het joch.

'En ik heb iets waar je nog een stukkie ouder van wordt!' Henderson drukte op een knop onder zijn bureau. Dat betekende Bull Kronkite. Ik zeg niet dat de Stier ooit iemand heeft koud gemaakt maar je mag van geluk spreken als je nog Bull Durham-shag door een kunststof aarsgat kunt roken nadat hij je onder handen heeft genomen. De Stier kwam binnen en rukte terloops bijna een van de scharnieren van de deur af.

'Wie van de TWEE baas?' vroeg hij de kamer rondkijkend terwijl zijn lange lompe vingers duidelijk jeukten.

'Die knul daar met z'n papieren vleugels,' zei Henderson.

De Stier ging op 'm af.

'Raak me niet aan,' zei de knul met z'n papieren vleugels.

De Stier stormde op hem af, EN ZO WAARLIJK HELPE ME GOD ALMACHTIG, de knul begon te VLIEGEN! Hij fladderde de

kamer rond, dicht tegen het plafond aan. Henderson en ik grepen allebei naar de fles maar de ouwe was me voor. De Stier viel op z'n knieën: 'GOEIE GOD IN DE HEMEL, WEES ME GENADIG! EEN ENGEL! EEN ENGEL!'

'Doe niet zo oenig!' zei de rondfladderende engel, 'ik ben geen engel. Ik wil de Blues alleen maar helpen. Ik ben altijd al een fan van de Blues geweest.'

'Oké, kom naar beneden. Laten we ter zake komen,' zei Henderson.

De engel, of wat het dan ook was, vloog naar beneden en landde op een stoel. De Stier trok met een ruk de schoenen en sokken van die mafketel uit en begon zijn voeten te kussen.

Henderson boog naar voren en spuugde vol walging in het gezicht van de Stier: 'Lazer op, subnormale freak die je bent. Als er iets is waar ik de pest aan heb dan is het wel dit soort kleffe sentimentaliteit!'

De Stier veegde zijn gezicht schoon en droop af.

Henderson doorzocht zijn bureauladen.

'Shit, ik dacht dat ik hier ergens contractformulieren had liggen!'

Terwijl hij naar de formulieren zocht, kwam hij nog een fles whisky tegen. Hij trok het cellofaan ervan af, keek het joch aan en vroeg: 'Vertel 's, kan je een binnenwaarts draaiende effectbal slaan? Een buitenwaartse? En hoe zit 't met je *slider*?'

'Weet ik veel,' zei de gevleugelde knul, 'ik hou me al tijden schuil. Het enige wat ik weet is wat ik in de kranten lees en op tv zie, maar ik ben altijd al een Bluesfan geweest en ik heb dit seizoen erg met jullie te doen gehad.'

'Je hebt je schuilgehouden? *Waar*? Een gozer met vleugels kan zich niet in een lift in de Bronx schuilhouden! Wat is je truc? Hoe heb je 't klaargespeeld?'

'Meneer Henderson, ik wil u niet met alle saaie details lastigvallen.'